

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Tertia pars devotionis erga sanctissimam Virginem consistit in servitio, quod ipsi est impendendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dem vitam reservet sibi : quis dif-
fitebitur, quod licet hæc omnia
non sint tam pretiosa, sint tamen
magis manifesta, magisque eviden-
tia, quàm ea, quæ contribuit ex
parte divinitatis suæ.

serio pon-
derare quò-
modo se-
cumbit
fructum
Deo per
Sanctissimam
Virginem,
urget nos,
& quasi co-
git ad a-
mandum
ipsum.

Eheu! nihil haberem ex DEO,
quod mihi sensibile esset, si JE-
SUS nil accepisset à divinâ Matre
suâ; non haberem Sacramenta;
non haberem annuntiationem San-
cti Evangelij, non haberem exem-
pla vitæ Dei-Hominis: quæ me-
lunt regula vitæ; non haberem su-
premam felicitatem, quâ frui con-
ceditur mihi pane Angelorum in
hoc deserto mundi; non viverem
ex propriâ substantiâ Magni Dei,
quem adoro, quam manducare
mihi permittit, imò etiam recipere
præcipit in Augustissimo suo Sa-
cramento, quàmque Sanctissima
Virgo ex propriâ suâ substantiâ sup-
peditavit ipsi, Corpus nimirum,
quod apponit mihi manducandum.
Quidquid hoc est, fructus est Ven-
tris Virginei, & pretiosus hic fru-
ctus non est pro Angelis, sed to-
tus est pro nobis. Nónne igitur

verum est, quod Sanctus Bernar-
dus dixit nobis; quod nempe, si
MARIA plena gratiarum, acceptis-
sima & amabilissima est Deo ob
profundam humilitatem suam; a-
mirabilissima Angelis ob incompa-
rabilem suam puritatem, summè
etiam amabilis sit hominibus ob ad-
mirabilem fecunditatem suam.

Intertogo modò, an sit anima
tam ingrata, quæ summè se obstri-
ctam non fateatur? Ubi cor est
tam insensatum, sive ex ære fufum,
sive ex lapide induratum, quod
immensitate bonorum, quibus lo-
cupletamur per ipsam, non emol-
liatur? Quomodo possibile est in-
veniri unicum solum in terris ho-
minem, qui omnes has agnoscens
veritates, quæ tam manifestæ sunt
ac palpabiles, non prosequatur
honore, reverentiâ, amore, ac sin-
gulari devotione erga Virginem
Sanctissimam? Ecce igitur duas pri-
mas partes devotionis erga San-
ctissimam Virginem, quæ respi-
ciunt id, quod est interiùs. Ter-
tia quæ sequitur, exteriorem respi-
cit devotionem.

ARGUMENTUM.

*Tertia Pars devotionis erga Sanctissimam Vir-
ginem consistit in servitio, quod ipsi est impendendum.*

§. III.

Taliter nati sumus, ut servia-
mus, & serviat nobis, ut
fœtè non sit homo in ter-
ris, qui innumeros non habeat
Dominos, & innumeros similiter
serves. Dicit omnibus, quos ha-
bet

bet obvios, quosque salutat, se ipsorum esse servum: hi igitur ipsius sunt Domini; & si salvere iusserit millenos habet Dominos. Similiter ij, qui ipsi occurrunt, ipsi quoque salutant, omnes dicunt, se esse ipsius servos, ipse igitur illorum est Dominus, habet is igitur ad minimum tot servos, quot Dominos; & nihilominus reipsa nec unicum fidelem habet vel Dominum, vel servum, hi omnes loquendi modi non nisi ab externis proficiuntur labijs, & non nisi officiosa sunt verborum blandimenta; ita ut optimè non nemo dixerit, omnes ejusmodi blandimentorum fictores, commentorum, mendaciorumque esse fabricatores.

Quando quis serio devovere se vult alicujus servitio, contentus non est verbis humilibus & affectu plenis alloqui ipsum, sed servitutis suae manifestas & evidentes exhibat notas. In primis manet in ipsius domo; secundo tessera iam ipsius utitur veste; tertio indies studet ipsi aliquod impendere servitium. Incassum dices hominibus, esse te ipsorum servum; nisi exploratum id habeant per signa externa, non credent; verum si circumferantur externa haec signa, quae ducunt in cognitionem servitij, cui obstringeris, omnes persuasum sibi habebunt, quin opus sit dicere, te esse servum personae, cujus vestiario uteris symbolo. Sic

omnino declarare debemus, non verbis, sed operibus, velut signis manifestis, clientes nos esse & servos Sanctissimae Virginis: Ecce tibi tres notas hujus praecipuas, quaeque includunt omnes alias.

Prima est, aggregare se domesticis ipsius, dando suum nomen alicui Confraternitati honori ipsius consecratae. Secunda est, portare vestem ipsius tessera iam, velut scapulare vel Sanctum Rosarium, aut quodvis aliud signum visibile, quod discernit Clientes Sanctissimae Virginis ab alijs. Et tertia est, nullum diem intermittere, quin exhibeatur illi speciale aliquod obsequium, sive sit oratio, sive sit laus, sive aliud in honorem ipsius factum opus, quod denotet zelum, quo ipsius prosequimur gloriam.

Si interroges me, quid servitij haec omnia praestare possunt Sanctissimae Virgini? an ipsa ergo indiget nostris, in affluentiam honorum, quae possidet in caelo? Nonne ipsa nullam omnino patitur penuriam? Respondebo tibi cum verbis S. Bernardi: *Prorsus ita est dilectissimi, honorum nostrorum Sanctis non egent: plane, quod eorum memoriam veneramus, nostra interest, non ipsorum.* Est verissimum, fratres mei, non indigere Sanctos obsequijs nostris; Sanctissimae Virgini non opus est devotionibus nostris nec homagijs, quibus ipsam prosequimur; e re nostra est, non sua, dum habere vult.

Ad quem quis spectet Dominum servus, ob-servatur e motis externis,

Tres notas, quae declarant, esse aliquem servum ipsius Sanctissimae.

Servimus nobis ipsi lacrosissimi, me, dicitur, servi sunt Sanctissimae Virginis.

S. Bernardus (scilicet) in Epistola Sancto- rum omnium circa modum.

Confraternitatis Rosarii, ut patet per similitudinem omnium circa modum.

vult nos sibi servos; & si fructum spectamus, nullum illa trahit è devotione nostrâ, nobis totus integer manet; & ut verum dicam, nobis ipsis servimus, dum ipsius nos servos declaramus. Videre cupis, quomodo serviamus nobis ipsis maximo cum nostro emolumento, dum verè Sanctissimæ Virgini sumus devoti.

Imprimis si semel adscriptus es Confraternitati Sancti Rosarii, participem te reddis omnium bonorum, quæ fiunt per totum orbem in Sanctâ hac Confraternitate; Exempli gratiâ, in partem venis omnium orationum, quæ fiunt à fratribus & fororibus, quorum numerus tam ingens est, ut forsitan eorum recensere sit plures, quàm millenos miliones in universâ Ecclesiâ, & hos inter, plures Sanctas animas, quæ acceptissimæ sunt Deo, quarumque exaudiat preces; Et omnes Deum obsecrant pro te; participas igitur plus quàm milenos miliones coronatum vel Rosariorum quæ recitantur per totum orbem quotidie. Quantas divitias tibi hac ratione accumulâs? Si lucrari multum te credis, recommendans te precibus bonæ cujusdam animæ in particulari; quantum tibi emolumentum, dum certus es, tot tantisque bonas animas precari Deum & Sanctissimam Virginem incessanter pro te! quoties enim recitant *Ave MARIA*, dicunt & obsecrant: *Sancta MARIA MA-*

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

ter Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortis nostræ; non dicunt solum, ora pro me in particulari, sed ora pro nobis, id est, pro omnibus Confraternitati nostræ aggregatis; & hæc una ratio- num est, cur dicatur, difficulter aliquem Confratrum perire posse, nisi datâ operâ ipsemet velit, eod quod tot Sanctas habeat animas pro se Deum orantes, & quidem in periculoso instanti mortis suæ; ubi tot ac tantæ personæ actualiter orant & dicunt: Sanctissima Virgo ora pro nobis, nunc & in hora mortis nostræ.

Ultra hoc poteris tam ingenti numero Indulgentiarum pro servis Sanctissimæ Virginis concessarum, ut videatur Ecclesia in hoc notam incurrisse prodigalitat. Indulgentiâ frueris plenariâ, quando constitutus in gratiâ hanc ingrederis Confraternitatem; Indulgentiâ plenariâ, in omnibus Virginis Sanctissimæ Festis, si confitearis eod die, & Sacrâ Synaxi reficiaris; Indulgentiâ plenariâ, quæ sit momenti maximi & certissima in hora mortis, si pronuntiaveris devotè Sanctissima Nomina JESU & MARIAE: & consequenter devotio erga Sanctissimam Virginem servit pro purgatorio amoris cunctis fidelibus ipsius servis, per quod eximuntur, à purgatorio ignis summè pœnoso, summè crudeli. Sed ultra omnes has Indulgentias plenarias, plurimas habes alias parti-

Quantas
lucentur
Indulgen-
tias servi
Sanctissimæ
Virginis.

SSS

cula-

culares, quas lucratis dicendo Rosarium, assistendo processionibus, & alijs Sancti Rosarii devotionibus. Eadem est ratio circa Confraternitatem Sacri Scapularis: Lege parvos libellos hâc super re editos, qui complectuntur tum obligationes, tum utilitates cujusvis Confraternitatis, ubi annotantur Bullæ authenticæ summorum Pontificum, qui illas concesserunt; ubi invenias ansam tum gaudendi, tum tristandi; gaudendi quidem pro ijs, qui his Confraternitatibus sua dedere nomina, & tristandi pro ijs, qui cum illarum non existant membra privantur omnibus hisce bonis, cum maximo damno suo. Eheu! ubi est fides nostra? tanta nos tenet sollicitudo, ut evadamus in servos & domesticos Regis alicujus terreni, eoque honorem & utilitatem post se trahat, servum esse tam magni Domini; & nulla nos cura tangit, ut servos agamus & domesticos Reginae cælorum, quæ incomparabiliter majores servis suis largitur honores, majora imperitur privilegia.

Secundo si portaveris tessarium summæ hujus Principis, quæ per antonomasiam à rotâ Ecclesiæ nostræ vocatur Domina, vestimentum, veluti Rosarium. Scapulare, vel aliud quoddam signum, quo manifestè declaretur, te pertinere ad ipsam, teque ipsius esse servum, an dubitare possis, quin ipsa specialem tui suscipiat curam,

singularem tibi impendat protectionem? si unusquisque tenetur majorem habere curam servorum & domesticorum suorum, quam aliorum, nisi juxta effatum Sancti Pauli inurere sibi velit notam infidelitatis, quomodo non credamus, Sanctissimam Virginem eorum habere curam, qui auspiciâ fruuntur sorte, ut sint è numero servorum & domesticorum ipsius? Osi intueri liceret, quantum Corona Virginis portata cum veneratione, & cum devotione recitata enervet vires diaboli, quantum conferat roboris clientibus Sanctissimæ Virgini devotis? quantum infringat tentationes, quantum confirmet animas fidelium ad resistendum illis; & tandem, quam gloriosas largiatur illis victorias contra omnes salutis suæ adversarios!

Si judicare volumus de eo, quod accidit interiùs, ex eo, quod Deus ostendere voluit exteriùs, aspiciamus insignes & prodigiosas victorias, quas reportarunt Catholici contra Hæreticos Albigenes tempore Sancti Dominici. Videre erit in Historiâ Simonem quendam, Comitem de Montfort summâ addictum devotione Sancto Rosario, exstimulante ipsum ad hanc Sancto Dominico, qui cum quingentis solummodò viris, prostravit exercitum decem millium Albigenium; Videbitur in quibusdam congressibus, triginta hujus Comi-

Quam
pfect
sanct
Virgi
pe di
cum
tione
MAD

Quam
le sit, pro
re aliq
signum
sibile, q
declaret
esse aliq
servum
sanctiss
Virgini

Comitis milites egisse in fugam ter millenos aliorum; videbitur etiam, exiguam turmam, compositam duntaxat ex octingentis Equitibus, & peditibus millenis horrendum profligasse exercitum centies millenorum hæreticorum Albigen- sium, quorum pars maxima cecidit in prælio, cæteri omnes in tur- pem coniecti sunt fugam. Nonne hoc conferat fiduciam profligandi quoque Legiones & catervas Dæ- monum, qui peiores & deterio- res non sunt hæreticis? veniant hi & invadant unicam solam animam devotione Sancti Rosarij armatam, & Sanctissimæ Virginis subsidio protectam, quis dubitet, quin omnes non minus, quam hæreti- ci, sternendi sint & superandi.

Quantum
possent
Sanctissimæ
Virginis se-
pe dicere
cum devo-
tione Ave
MARIA,

Unicum solum *Ave MARIA* cum devotione pronuntiatum mi- ram habet virtutem contra totum infernum. Sanctissima Virgo re- velavit Sanctæ Mechtildi, nullum sibi præstari obsequium, quo ma- gis oblectetur, quam frequentem recitationem Salutationis Angeli- cæ; cujus insuper reddidit ratio- nem die quodam apparens ei, cum divinâ hæc salutatione literis aureis exarata, quam in pectore suo por- tabat; dicens ipsi hæc verba, quæ in præfata Sanctæ vitæ recensentur: Impossibile est creaturæ ima- ginari sibi salutationem æqualem, quæ mihi allata est è cælo, & de- nuntiata ab Angelo; & nihil est, quod majori afficere possit cor

meum gaudio, quam hæc ipsa sa- lutatio. Quando dicitur mihi *Ave MARIA*, recordor honoris, quo affecit me Deus, dum salvari me iussit ab Angelo salutatione, quæ omni referta erat benedictione: quando adjungitur *gratiâ plenâ*, reminiscor abundantiæ gratiarum, quibus ex suâ bonitate dignatus est meam replere animam, ad dispo- nendum me, ut fierem Mater Dei; quando exin dicitur, *Dominus te- cum*, occurrit animo magnum il- lud prodigium, quod totam in stu- potem rapuit naturam, dum pro- prius Filius Dei annihilare se voluit eòsque, ut propriam meam assu- mere substantiam humanam, post- quam substantiam acceperat divi- nam ab æterno Patre suo, & nasci ex utero meo in tempore, qui ex utero Patris sui nascitur in æterni- tate, ut fieret æquè reipsâ Filius meus Unigenitus, sicut Unigeni- tus Filius est divini Patris sui: quan- do adnectitur; *Benedicta tu in mulieribus*. Revoco in mentem omnes benedictiones, omnésque laudes, quæ incessanter exhiben- tur mihi in cælo & in terrâ, ob di- gnitatem Matris Dei, quæ me vo- luit honorate; & quando dicitur; *Benedictus fructus Ventris tui*, re- novatur in corde meo gaudium, quod dimanavit in me, dum vin- culo tam arcto conjuncta fui cum proprio Filio Dei; & recordor, ve- rum fore in æternum, quod Ma- ter sum Dei, & ipse meus sit Filius;

quòdque hác ratione ego sola plus habeam juris possidendi ipsum, quàm omnes simul creaturæ habere possint.

Tandem, quando concluditur hęc salutatio per orationem, quam tota Ecclesia mihi destinavit, in Concilio quodam Generali: *Sancta MARIA Mater DEI, ora pro nobis peccatoribus nunc & in hora mortis nostræ*; agnosco obligationem, quam habeo compatiendi miseris peccatoribus, illos amandi, pro illis orandi, eòquòd ipsi occasio meæ fuerint felicitatis; non invenissem ego gratiam, nisi ipsi eam perdidissent; non extitissem ego Mater Salvatoris, si ipsi non indignis salute; & tandem non accepissem ego hanc gratiarum, quibus replet, abundantiam, si esse non debuissim Mater Misericordiæ & Refugium peccatorum.

Si verum est, quòd unicum Ave MARIA Excitet tam teneros in animâ Sanctissimæ Virginis affectus, quando cum devotione recitatur; quòd exstimulet ipsam ad protectionem & defensionem recitantis illud, ità ut evadat *terribilis ut castrorum acies ordinata*, adversarijs & inimicis salutis ipsius: si unicum, inquam, solum Ave MARIA tantæ est virtutis, quid igitur erit, si repetatur toties quotidie, dum in sancto Rosario recitatur cum devotione? Quâ ratione fieri possit, ut anima in hujus recitatione assidua & constans non semper triumphet de inimicis salutis suæ?

Tertiò ostendis te manifestè servum Sanctissimæ Virginis, si nec unicum prætermittas diem vitæ tuæ, quo ipsi speciale non exhibeas obsequium: Siquidem hoc verè est, devovere se servitio alicujus, si serviat illi quotidie: Non est igitur prætermittendus unicus solus dies absque Exercitio alicujus boni operis, vel alicujus mortificationis, Ex amore illius; vel abs eo, quod opera collocetur in amplificandâ pro viribus ipsius gloriâ; modò faciendo verba de Excellentijs ipsius ex abundantia cordis, pleni reverentiâ & amore, conando omnes illos, quos poteris, in tuam trahere sententiam; modò opponendo te cum fervore ijs, qui reprehendere hand verentur devotionem erga ipsam; modò inquirendo occasionem cuivis eandem persuadendi; modò ipsius salutando Imagines personam illius tibi præsentantes, illasque cum reverentiâ asservando in domo aut conclavi tuo, velut Matris ac Dominæ totius familiæ, insuper efficiendo, ut tui domestici se contineant in humilitate, in pace, in concordia, velut in præsentia ipsius; modò aliquam Eleemosynam elargiendo pauperibus, illòsque adhortando, ut esse studeant Sanctissimæ Virginis servi, ipsius dicant Coronam, ipsius se aggregent Confraternitati; modò solemniter celebrando omnia ipsius Festa, eâ omninò ratione, quâ celebratur dies paschæ, jeju-

Declaramus nos servos Sanctissimæ Virginis, & quod aliquod præstatum servitium.

Pelbartus in Stella lib. 12. art. 3. Machovien Super Li. Lauret. disc. 22. n. 4.

jejunando in vigilia, confitendo & communicando illo die, illumque exigendo in precibus, vel jejunando die Sabbathi, qui dies specialiter consecratur ipsius devotioni ab Ecclesiâ universâ.

Innumerabilis multitudo hominum diversæ conditionis exercuerunt hanc jejuniij devotionem die Sabbathi in honorem Virginis Sanctissimæ per cuncta fermè sæcula; Et plurimæ bonæ animæ. Exercent illam adhuc hodie in universo orbe; eòquod à plerisque piè credatur, illos, qui fideles & constantes in hac fuerint, obtenturos gratiam non moriendi absque confessione. Tu qui non facilem rebus adhibes fidem, an nôsse cupis, in quo pia hæc fundetur opinio: Diversi Auctores, qui scripserunt de miraculis Sanctissimæ Virginis, plura referunt Exempla, quibus in hæc fide confirmatur mundus. Inter alios sanctus Anselmus, cujus Auctoritas summi est, ponderis recentet Exemplum adeò prodigiosum, ut totum mundum rapiat in admirationem. Insignis quidam latro, cum ingressus domum pauperis cujusdam mulieris ad exspoliandum illam, nihil ibi invenisset, asperè interrogavit illam: An nihil tu hodie comedis? Respondit ipsa, non; Est dies Sabbathi; receptum more habeo jejunare hoc die; quare hoc? interrogat latro? quia audivi eos, qui exercent id devotionis in honorem Sanctissimæ Virginis, nun-

quam mori absque confessione & pœnitentiâ, & si benè id faciant, securos esse de salute suâ.

Latro his verbis scæminæ mox commotus, & efficaci inspiratione DEI exstimulatus, prostravit se in genua, & magno cum animi fervore inquit: si ita est, Sanctissima Virgo; Ex nunc obstringo metibi, votumque tibi nuncupo irrevocabile, jejunaturum me omnibus diebus Sabbathi in honorem tuum, ut obtineas mihi gratiam, ne moriar absque Confessione: stetit promissis suis fideliter, nihilominus à sceleratâ suâ vitâ non destitit: sed quia verum est, quod dicit scriptura, peccati stipendium est mors, deprehensus in furto, feriente gladio imminutus est capite; Et ecce prodigium, attonitum quod reddit universum orbem; resectum caput sæpiùs altum inclamare cepit: Confessio, Confessio, Confessio; festino gradu adducitur Sacerdos, quem conferta sequitur multitudo hominum spectatura hoc prodigium, illudque fideli roboratura testimonio: conjungitur caput truncò, & multis cum lachrymis confitetur hic homo, receptâque absolute, voce tam altâ, tamque clarâ, ut intellexerint omnes, dixit: Ago gratias DEO, & Sanctissimæ Virgini; nunquam totâ vitâ meâ quidquam boni feci, nisi quod diebus Sabbathi jejunaverim in honorem ipsius; Et ex abundanti bonitate suâ hæc Mater Misericordiæ

**Exemplum
insignis
Latronis
conversi per
Sanctissi-
mam Virgi-
nem eò-
quod jeju-
naverit die-
bus Sabba-
thi.**

obtinet mihi gratiam, ut anima mea non prius separetur à corpore, quàm peccata mea diluerim confessione; Et ego, qui sceleribus meis millenos promeruissem infernos, evolo nunc in cælum, mediante potentissimâ Sanctissimæ Virginis intercessione.

Fateor Exemplum hoc inusitatum omnino esse, sed majus non est nec mirabilius resurrectione Lazari, de quo certitudinem nobis tribuit sanctum Evangelium: nihil impossibile est DEO, & Sanctissima Virgo, quidquid voluerit, ob-

tinere potest in favorem clientum suorum, Fateor quoque, levitatem esse, credere indiscriminatim omnia, sed fatendum mihi quoque erit, nimiam fore duritiem, & quandam infidelitatis speciem, si dem non attribuere sanctorum Patrum testimonio: defectus devotionis est, tantum non confidere Sanctissimæ Virgini, ut credatur, ipsam præstitum sibi obsequium relicturam nunquam absque recompensatione. Venio ad reliqua, devotionem erga ipsam concessentia.

§. IV.

Quarta pars devotionis erga Sanctissimam Virginem, est, imitari illam.

PRæcipuum est, essentiale est, vel ut melius dicam, tota quidditas est devotionis erga Sanctissimam Virginem, studere potissimum ipsius imitationi. Dico quòd essentiale sit, eòquòd absque hac, non habetur nisi devotio quædam sicca, sterilis & deceptoria: dico etiam, quòd sit tota quidditas devotionis veræ, eòquòd complectatur ipsa in se omnes tres partes, eum certum sit, me non imitatum, nisi æstimarem & amarem illam; & imitando ipsam, exploratum est, me eximium præstare ipsi servitium, eòquòd idipsum sit, quod requirit DEUS à nobis, ut nimirum studeamus efformare nos ad ipsius similitudinem: si credis

aliquem pictorem aut sculptorem acceptum tibi exhibere servitium, si estingat imaginem vel statuam te representantem, quis disteabitur, quin majus tibi obsequium reddam, si perfectam similitudinem tui ipsius, in ipsâ meâ personâ tibi exhibeam?

Aristoteles melius dixit, quàm credidit, dum dixit; hominem magis imitativum esse cunctis animalibus: Nescio, an totum esse hominis aliud non sit, quàm admirabilis imitatio Auctoris sui, & an DEUS imitatus non fuerit semper ipsam, dum creavit illum ad similitudinem suam: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* An mirum igitur sit, si
Non est ratio devotio erga Sanctissimam
 fera.